

## Două despărțiri

Culoarul sanatoriului nu era luminat decât de soarele care năvălea puternic pe ferestrele largi, punînd, ca într-un spectacol, accente de strălucire bine dozate, de intensități rafinate, sau de umbră, asupra pacienților care, în halate de „frotîr”, cu fișele de tratament în mînă, își așteptau rîndul la „proceduri”. În aer plutea miros de nămol cald. Printre cei de lingă mine, am recunoscut chipul nobil, ochii de un albastrucenușiu magnetic, statura impozantă ale unei actrițe, cîndva, stea a marelui repertoriu, ireproșabilă interpretă a personajelor clasice din literatura română și universală, care bucurase, cu darurile ei actoricești, cîteva generații de spectatori: Doamna Clara, Vidra, Lady Macbeth, Celimena, Anca, Maria Stuart... Întorcea încet, cu degete oarecum deformate de artroză, paginile unui mic volum. Am aruncat o privire: „Scrisorile portu-

gheze”, în tîlmăcirea regretatei Veronica Porumbacu. Am observat că și ceilalți pacienți, oameni în vîrstă veniți în acea lună de iarnă la tratament, o recunosc și o privesc cu respect, curiozitate și admirație.

Între timp, o femeie voinică, cu mișcări sprintene, ritmate, cu chef de vorbă, începuse să măture culoarul. „Dau și eu cu mătura, curăț, ce naiba, cu toate că acum trei zile am ieșit la pensie... Pensie, pensie, dar eu, fără mătură pe culoarele sanatoriului, nu pot. Na! Așa mi-e felul! Că a spus și dom' doctor Dobrotă, și tovarășa Sanda, infirmiera-șefă, în discursul pe care l-a ținut acum trei zile, cînd m-am pensionat, că eu fără curățenie n-am putut să trăiesc, și că și datorită muncii mele devotate și pline de abnegație — ce-o mai fi și asta?... — au mers lucrurile bine în sector... Tare frumos a vorbit tovarășa Sanda, plîngeau toți cole-

gii, de dom' doctor ce să mai zic, parcă era Ioan Gură de Aur, nu alta!” Recentă pensionară își debita monologul colorat, adresîndu-se celor de pe bănci ca unor spectatori. Cuminți, pacienții o ascultau, aveau timp, o ascultau și marea artistă, o ascultam și eu...

„Că a fost bătălie mare, la pensionarea mea... Mi-au adus flori, colegii au strîns bani, mi-au cumpărat și o penulă care bate orele, jumătățile și sferturile, m-au cadorisit și cu un vas de flori de la «Stirex»... Ce mai, zi mare!... Am ris, am mai și plîns, s-au făcut poze... Toți m-au iubit, și cu toții mi-au dovedit-o cu ocazia pensionării. Zău că a fost o zi de neuitat!”

Marea actriță își fixă o secundă privirea albastrucenușie pe chipul gureșei tovarășe pensionare, apoi își plecă ochii asupra volumușului pe care îl ținea în mînă, ca și cum ar fi continuat lectura întreruptă. Am descifrat, nu fără efort, ceea ce șoptea, doar pentru sine: „Ce fericită! Eu mi-am primit decizia de pensionare pe sub ușă, acasă, iar directorul meu nu mi-a întins mîna, nu mi-a spus «mulțumesc»... după 40 de ani de carieră!”

**Mihai GIRNIȚA**

